

Sygn. akt V KS 32/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Agnieszka Murzynowska

w sprawie **A.B.**

skazanego za przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. i art. 178b k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu, w dniu 21 stycznia 2021 r.,

skargi Prokuratora Okręgowego w Ś.

na wyrok Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 6 października 2020r., sygn. akt IV Ka (...),

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Ś.

z dnia 27 stycznia 2020r., sygn. akt VI K (...) i przekazujący sprawę temu

Sądowi do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

A. B. oskarżony został o to, że w dniu 11 kwietnia 2018 r w Ś. w woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości przekraczającej 0,5 promila alkoholu w wydychanym powietrzu kierował w ruchu lądowym samochodem marki „M.” o nr rej. (...), będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 stycznia 2012 r., sygn. akt II K (...) za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k., oraz o to, że tego samego dnia na drodze [...] i [...], pomiędzy miejscowościami B. a Ś. w woj. (...) kierując pojazdem marki „M.” o nr rej. (...), pomimo wydania przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego, poruszającą się pojazdem służbowym polecenia zatrzymania pojazdu mechanicznego przy użyciu sygnałów świetlnych i dźwiękowych, nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu i kontynuował jazdę, tj. o czyn z art. 178b k.k.

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2020r. Sąd Rejonowy w Ś. uznał tego oskarżonego za winnego obu zarzucanych mu czynów i za oba te występki wymierzył mu kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto, na podstawie art. 42 § 4 k.k. orzekł wobec niego, za każdy z przypisanych występków, dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu A. B. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie tych przepisów w zw. z art. 90 1 i 2 k.k. zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych orzekając wobec dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Dodatkowo, na podstawie art. 43 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego A. B. do świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionej od tego wyroku przez obrońcę oskarżonego, Sąd Okręgowy w Ś. wyrokiem z dnia 6 października 2020r.,

sygn. akt IV Ka (...), uchylił tenże wyrok i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Skargę od wyroku Sądu odwoławczego, w trybie art. 539a § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. wywiódł prokurator, zarzucając: „rażące naruszenie przepisu prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 437 § 2 kpk polegające na uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 27 stycznia 2020 r (sygn. akt II K (...)) i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania bez wykazania potrzeby przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, w sytuacji gdy postępowanie po uchyleniu orzeczenia miałoby w istocie dotyczyć ponownej oceny już przeprowadzonych dowodów dotyczących stanu trzeźwości A. B. w czasie prowadzenia pojazdu mechanicznego przed zatrzymaniem przez funkcjonariuszy Policji w dniu 11 kwietnia 2018 r o godz. 8.31 oraz ustalenia, czy doszło do zatarcia wcześniejszego skazania za czyny z art. 178a § 1 k.k. lub 178a § 4 k.k. co warunkowało ponowne przyjęcie kwalifikacji z art. 178a § 4k.k.”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Ś. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga jest zasadna.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k., skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. lub naruszenia art. 437 k.p.k., przy czym w § 2 tego ostatniego przepisu ustanowiono, że sąd odwoławczy może uchylić ten wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Oznacza to, że

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania stało się wyjątkiem, regułą zaś merytoryczne orzekanie przez sąd odwoławczy, co jest wynikiem przekształcenia modelu postępowania odwoławczego z kasatoryjno – apelacyjnego w apelacyjno - reformatoryjny. Oznacza to w szczególności, że podstawą uchylenia zaskarżonego wyroku, dotąd najczęściej w praktyce sądów odwoławczych stosowaną, przestała być potrzeba usunięcia takich uchybień w zakresie dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny dowodów, które sąd odwoławczy uznał za skutkujące obrazą reguł oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k. Oznacza to także, że podstawą uchylenia zaskarżonego wyroku, dotąd również często w praktyce sądów odwoławczych stosowaną, przestała być potrzeba dokonania czynności zmierzających do usunięcia braków dowodowych, tj. do uzupełnienia postępowania dowodowego. Uchybienia we wskazanym wyżej zakresie powinny być usunięte w toku postępowania odwoławczego, chyba że zaistnieje konieczność przeprowadzenia na nowo postępowania w całości. W tej sprawie, Sąd odwoławczy, uchylając zaskarżony wyrok, gdy idzie o zakres uzupełnienia postępowania dowodowego wskazał jedynie na potrzebę uzyskania aktualnej informacji z Krajowego Rejestru Karnego w celu dokonania prawidłowych ustaleń odnośnie do tego, czy oskarżony B. pierwsze z przypisanych mu przestępstw popełnił w warunkach określonych w art. 178a § 4 k.k. a nadto nakazał jednocześnie dokonanie bardziej wnikliwej analizy wyników z protokołu z przebiegu badania stanu nietrzeźwości oskarżonego urządzeniem elektronicznym oraz dokonanie pogłębionej analizy opinii sądowo – lekarskiej biegłego M. B. z zakresu medycyny sądowej. Słusznie więc zauważono w skardze, że potrzeba przeprowadzenia powyższych czynności nie prowadzi do uzasadnionego przekonania o konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego na nowo, w całości, przed Sądem pierwszej instancji. Uzupełnienie materiału dowodowego poprzez uzyskanie aktualnej „karty karnej”, czy też bardziej wnikliwa ocena zebranych już dowodów, powinny być dokonane w toku

postępowania odwoławczego bowiem postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd I instancji nie wymagało powtarzania go na nowo w całości. Wydaje się zresztą, że Sąd Okręgowy w Ś. całkowicie zapomniał o zaakcentowanym już wyżej przekształceniu modelu postępowania odwoławczego w apelacyjno - reformatoryjny, skoro w uzasadnieniu swego kasatoryjnego orzeczenia nie podjął nawet próby wykazania, że zaistniała konieczność przeprowadzenia postępowania przed sądem pierwszej instancji na nowo w całości. Konieczność wydania takiego orzeczenia uzasadnił zaś, oczywiście błędnie, potrzebą „zagwarantowania oskarżonemu dwuinstancyjnego modelu postępowania”. Warto więc tu przypomnieć, że wyrażona w art. 176 Konstytucji RP zasada dwuinstancyjności gwarantuje jedynie prawo do zaskarżenia zapadłego orzeczenia do drugiej instancji, nie zaś, że każdy przeprowadzony w sprawie dowód musi zostać rozważony i oceniony przez każdą z dwóch instancji. W takim zaś stanie rzeczy, orzeczenie o uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w Ś. i przekazaniu temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania zapadło z oczywistą obrazą art. 437 § 2 k.p.k. Dlatego, w uwzględnieniu skargi, zaskarżony wyrok należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.